

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/246/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812220319
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3812220319.1

Uznesenie

Krajský súd Trenčín v právnej veci navrhovateľa: RECLAIM, a.s. so sídlom v Bratislave, Prievozská 2/A, IČO: 46 076 760, právne zast. Mgr. Gabrielou Hrbáňovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Malý trh 2/A, proti odporcovi: K. P., nar. X.XX.XXXX, bytom X. Z. XX, právne zast. JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom v Lučenci, J. Kráľa 5/A, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS so sídlom v Prešove, Važecká 16, IČO: 42 176 778, právne zast. JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom v Lučenci, J. Kráľa 5/A, o zaplatenie sumy 9.562,63 eur s prísl., na odvolanie odporcu proti rozsudku okresného súdu v Prievidzi zo dňa 24. októbra 2013 č.k. 10/C/57/2013-138 v senáte, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa z r u š u j e a vec vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvého stupňa rozhodol tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi sumu 9.562,63 eur, s 12,49 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 6.746,83 eur od 1.4.2012 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania v sume 2.617,34 eur na účet Mgr. Gabriely Hrbáňovej, advokátky, vedený v UniCredit Bank Slovakia, a.s., č. XXXXXXXXXXX/XXXX, . všetko v mesačných splátkach po 50,- eur splatných vždy do 30. dňa v mesiaci počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky, má za následok zročnosť celého plnenia.

V odôvodnení svojho rozhodnutia prvostupňový súd uviedol, že navrhovateľ sa podaným návrhom domáhal voči odporcovi zaplatenia sumy 9.562,63 eur s príslušenstvom, ktorá predstavuje nesplatenú časť úveru poskytnutého dlžníčke H. Prvou stavebnou sporiteľňou, a.s. na základe Zmluvy o mimoriadnom medziúvere č. 2333796 zo dňa 29.9.2006 v celkovej sume 200.000,- Sk, ktorý riadne a včas nesplácala. Ručiteľský záväzok prevzal odporca. Z dôvodu nesplácania úveru podľa dohodnutých zmluvných podmienok, veriteľ listom zo dňa 31.10.2008 od zmluvy odstúpil a vyzval odporcu na vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov v lehote 7 dní od doručenia odstúpenia. Uplatnil tiež náhradu trov konania. Odporca žiadal návrh ako nedôvodný zamietnuť. Voči pohľadávke navrhovateľa vzniesol námietku premlčania. Vedľajší účastník zastával názor, že právny vzťah medzi účastníkmi konania je spotrebiteľským vzťahom, na ktorý je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, vrátane ustanovení o premlčaní bezdôvodného obohatenia, t.j. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na podporu svojho tvrdenia do spisu založil rozsudok Krajského súdu Košice č.k 11Co/158/2012-121 zo dňa 12.6.2013, ktorý v obdobnej veci posúdil nárok navrhovateľa ako premlčaný, aplikujúc Občiansky zákonník.

Súd prvého stupňa na zistený skutkový stav spočívajúci v tom, že dňa 29.9.2006 Prvá stavebná sporiteľňa, a.s. a H. P. uzavreli Zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere č. 2333796, predmetom ktorej bolo poskytnutie mimoriadneho medziúveru dlžníčke v sume 200.000,- Sk, ktorý

sa po pridelení cieľovej sumy mal zmeniť na stavebný úver, ručiteľský záväzok za ktorý prevzal odporca, ktorý dlžníčka riadne a včas nesplácala, v dôsledku čoho veriteľ listom zo dňa 31.10.2008 od úverovej zmluvy odstúpil a súčasne dlžníčku a odporcu ako ručiteľa vyzval k zaplateniu dlžného medziúveru v sume 6.712,07 eur v lehote 7 dní od doručenia odstúpenia od zmluvy, na čo dlžníčka, ani odporca nereagovali a na splatenie dlžného medziúveru nepoukázali žiadnu platbu (zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 1.4.2012 Prvá stavebná sporiteľňa, a.s. svoje splatné pohľadávky, vrátane pohľadávky voči odporcovi postúpila navrhovateľovi, ktorý sa stal tým aktívne legitimovaným účastníkom v konaní - postúpenie pohľadávky bolo odporcovi oznámené listom zo dňa 16.4.2012), ktoré skutočnosti odporca nepoprel, voči pohľadávke navrhovateľa však vzniesol námietku premičania z ktorého dôvodu nebol ochotný ju zaplatiť, aplikoval ust. § 1 ods. 1, § 1 ods. 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, § 261 ods. 6 písm. d), § 261 ods. 7, § 303, 306 ods. 1 veta prvá, 310, 394 ods. 1, 397, 497, a 506 Obchodného zákonníka s odkazom na ktoré v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že ani zákonodarcom sledovanú ochranu spotrebiteľa premietnutú do ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka nemožno extenzívnym výkladom rozšíriť na aplikáciu akýchkoľvek ustanovení, ktoré by mohli byť v danom prípade pre spotrebiteľa výhodnejšie, o to viac v závislosti od toho, či je nositeľom žalovaného práva alebo povinnosti, pretože opačný záver by znamenal výrazný zásah do zásady rovnosti účastníkov týchto vzťahov, a to nad rámec vyváženia nerovnoprávneho postavenia spotrebiteľa v zmluvnom vzťahu a vniesol by do týchto vzťahov právnu neistotu, súčasne by spotrebiteľovi v zmluvnom vzťahu na úkor jeho zmluvného partnera mohol ponúknuť možnosť výberu právnej úpravy pre neho výhodnejšej bez ohľadu na to, či by jej zmyslom bolo zmiernenie nerovnovážneho postavenia, čo platí aj pri riešení otázky plynutia premičacej doby pri záväzku zo zmluvy o úvere, na ktorý sa bez ohľadu na povahu účastníkov aplikujú ustanovenia tretej časti Obchodného zákonníka podľa ust. § 261 ods. 6, písm. d/, ktorý je zároveň záväzkom zo spotrebiteľskej zmluvy. Obchodný zákonník stanovuje 4-ročnú všeobecnú premičaciu dobu, na rozdiel od občianskoprávnej úpravy, ktorá stanovuje 3-ročnú všeobecnú premičaciu dobu. Rozdielnosť v dĺžke premičacej doby upravenej v Obchodnom a Občianskom zákonníku nemá žiadnu spojitosť s ochranou spotrebiteľa, právnu úpravu premičania nemožno považovať ako právnu úpravu zameranú na ochranu spotrebiteľa. Potom je potrebné hlavný zmluvný vzťah medzi veriteľom a dlžníčkou posúdiť podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka, a to podľa § 497 a nasl., ktorý upravuje práva a povinnosti účastníkov z úverovej zmluvy a akcesorický právny vzťah medzi veriteľom a odporcom ako ručiteľom podľa § 303 a nasl. Obchodného zákonníka. Právny predchodca navrhovateľa od úverovej zmluvy dôvodne odstúpil a to v súlade s článkom VII. zmluvy, ktoré odstúpenie nadobudlo účinnosť dňa 27.11.2008, kedy sa oznámenie o odstúpení od zmluvy adresované odporcovi vrátilo späť navrhovateľovi. Účinným odstúpením od zmluvy vznikla odporcovi povinnosť vrátiť dlžnú sumu s úrokmi, a to v súlade s cit. ust. § 306 ods. 1, veta prvá, § 506 Obchodného zákonníka, nakoľko dlžníčka si svoju povinnosť vrátiť poskytnuté plnenie s úrokmi voči veriteľovi nesplnila i napriek tomu, že bola dňa 31.10.2008 vyzvaná k zaplateniu poskytnutých úverových prostriedkov. Vznesenú námietku premičania odporcom a vedľajším účastníkom, súd za dôvodnú nepovažoval. Všeobecná štvorročná premičacia doba podľa § 397 Obchodného zákonníka na vrátenie plnenia odporcom začala v súlade s cit. ust. § 394 ods. 1 Obchodného zákonníka plynúť odo dňa, keď veriteľ od zmluvy odstúpil, t.j. od 27.11.2008, navrhovateľ návrh na začatie konania podal dňa 18.10.2012, kedy jeho právo na zaplatenie žalovanej sumy nebolo premičané, takže odporca je potom povinný podľa cit. ust. § 506 Obchodného zákonníka zaplatiť navrhovateľovi sumu 6.746,83 eur, ktorá predstavuje nesplatenú úverovú istinu a úroky v sume 2.815,80 eur vyčíslené ku dňu 31.3.2012, t.j. do dňa predchádzajúceho postúpeniu pohľadávky navrhovateľovi, ktoré predstavujú jednak dojednaný zmluvný úrok z mimoriadneho medziúveru vo výške 7,49 % ročne a úrok z omeškania vo výške 5 %. Súčet oboch úrokov predstavuje 12,49 % ročne, výška ktorých zodpovedá dojednaniu účastníkov zmluvného vzťahu v článku VII., bod. 8 úverovej zmluvy. V súlade s ust. § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka v znení platnom do 14.1.2009 je odporca povinný od 1.4.2012, t.j. od postúpenia pohľadávky navrhovateľovi zaplatiť úrok z omeškania vo výške 12,49% ročne, výška ktorého bola dojednaná v článku VII., bod. 8 úverovej zmluvy. Počiatok omeškania odporcu so zaplatením nesplatenej časti mimoriadneho medziúveru súd ustálil od 5.12.2008. Odstúpenie od zmluvy nadobudlo účinnosť najneskôr dňa 27.11.2008, kedy sa vrátilo od odporcu ako nevyzdvihnuté v odbernej lehote (čl. 122 spisu). Od 28.11.2008 začala dlžníčke plynúť 7-dňová lehota na zaplatenie dlžného úveru (čl. 9 spisu), ktorá uplynula dňa 4.12.2008. Od 5.12.2008 nastalo u nej omeškание, odkedy veriteľovi vzniklo právo na zaplatenie úroku z omeškania v dohodnutej výške. O trovách konania súd rozhodol v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p.. Navrhovateľ mal v konaní plný úspech, preto mu z titulu trov konania patrí zaplatený súdny poplatok v sume 573,50 eur a trovy právneho zastúpenia. Celkom trovy konania, ktoré je odporca povinný navrhovateľovi nahradiť, predstavujú sumu 2.617,34 eur.

Rozsudok súdu prvého stupňa v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol odporca prostredníctvom svojho právneho zástupcu a žiadal odvolací súd o zmenu napadnutého rozhodnutia a to tak, že návrh navrhovateľa bude v celom rozsahu zamietnutý a tento bude zaviazaný nahradiť mu trovy prvostupňového aj odvolacieho konania v celkovej výške 290,75 eur. Dôvodil, že rozsudok súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a nesprávnych skutkových zistení, čím uplatnil dôvody odvolania uvedené v ust. § 205 ods. 2 písm. d), a f) O.s.p.. Podľa jeho názoru sa súd nesprávne vysporiadal s právnou povahou záväzku v súdnej veci, keď tento nevyhodnotil ako spotrebiteľskú zmluvu, spravujúcu sa ust. Občianskeho zákonníka v dôsledku čoho sa nesprávne vysporiadal aj so vznesenou námietkou premlčania uplatneného nároku. Súd prvého stupňa pochybil, keď nedostatočne aplikoval resp. neaplikoval vôbec príslušné ust. spotrebiteľského práva podľa § 52 a nasledujúcich OZ a tiež z. č. 634/92 zb. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov. Poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. I. ÚS 402/2013 zo dňa 19.06.2013, ktorým bolo vyslovené, že aplikácia Občianskeho zákonníka na úverový vzťah, ktorého účastníkom je spotrebiteľ, je ústavne konformná, nespôsobíla spochybníť ústavnú udržateľnosť tohto záveru. V súdnej veci sa jednalo po stránke právnej i skutkovej, takmer o totožnú právnu vec, keď základom sporu bola tiež zmluva o medziúvere a stavebnom úvere zo dňa 01.12.2004, ktorý vzťah rovnako vzhľadom na jeho zmluvné vymedzenie, nespadal pod aplikáciu zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Navrhovateľ si uplatnil voči odporcovi ako spotrebiteľovi pohľadávku na základe spotrebiteľskej zmluvy a bez ohľadu na to, či zmluva bola uzatváraná podľa ust. Obchodného zákonníka, ide jednoznačne o zmluvu spotrebiteľskú, pričom poukázal na ust. § 23a ods. 1 zákona č. 634/92 zberky o ochrane spotrebiteľa účinného v rozhodnom období, vychádzajúc z ktorého spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzatvárajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Ďalej poukázal na ust. § 23a ods. 2 citovaného zákona vychádzajúc z ktorého na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa Občianskeho zákonníka použijú sa primerane ust. Občianskeho zákonníka a nie Obchodného zákonníka, ktorý v danom prípade aplikoval prvostupňový súd. Predmetná zmluva napĺňa charakteristiku typovej zmluvy. Posilnená ochrana spotrebiteľa premietnutá do Občianskeho zákonníka jeho novelou č. 568/2007 Z.z. účinnou od 01.01.2008 sa v zmysle prechodného ust. § 879j vzťahovala aj na právne vzťahy vzniknuté pred 01.01.2008, teda aj na predmetnú vec. Poukázal tiež na právny názor vyslovený v rozsudku Krajského súdu Prešov pod č. 6Co/81/2012 zo dňa 14.02.2013 (súvisiaci s vyššie cit. rozhodnutím Ústavného súdu SR), podľa ktorého dualistický systém záväzkového práva na Slovensku je určitou anomáliou medzi právnymi poriadkami, pričom aplikačná prax ukazuje, že aj takýto stav môže dlhodobo fungovať, avšak niet dôvodu na konštatovanie, že na plynutie času a jeho dôsledky vrátane premlčania v typickej občianskoprávnej veci, má dopadať právna úprava upravujúca vzťahy v zásade medzi biznismenmi, ak Občiansky zákonník ako kódex občianskeho súkromného práva takúto úpravu má a je pre spotrebiteľov výhodnejšia. Aplikovaním príslušných ust. Občianskeho zákonníka je uplatnené právo premlčané a bol teda dôvod na zamietnutie návrhu. Teória absolútneho obchodu pri posudzovaní úverových vzťahov musí ustúpiť špeciálnej, záväznej spotrebiteľskej právnej úprave, ktorá má svoj základ v smernici EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (dňom 01.05.2004 teda dňom vstupu SR do EÚ sa stali na území SR záväznými právne akty EÚ). Dogmatickú teóriu absolútneho obchodu považuje v kontexte kogentnej a špeciálnej spotrebiteľskej úpravy za dnešného stavu spoločenského vývoja za prekonanú. Dojednanie o použití všeobecnej úpravy záväzkov podľa Obchodného zákonníka, teda právneho kódexu určeného pre podnikateľov, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože Obchodný zákonník pri spotrebiteľských vzťahoch je jednoznačne pre spotrebiteľa znevýhodňujúci a naopak dodávateľa dostáva do výhodnejšieho postavenia. Pokiaľ by mal zákonodarca v úmysle vylúčiť z pôsobnosti Smernice č. 93/13/EHS iba spotrebiteľské úvery alebo poskytovanie všetkých ostatných úverov, ktoré nespĺňajú charakter spotrebiteľských úverov, bol by to výslovne urobil. Pokiaľ by sa odvolací súd s jeho argumentáciou nestotožnil zdôraznil, že je potrebné aby účastníkom konania poskytol zrozumiteľné a presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ako základného princípu spravodlivosti. Uplatnil náhradu trov tak prvostupňového, ako aj odvolacieho konania.

Navrhovateľ v písomnom vyjadrení podanom k odvolaniu odporcu navrhol rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť, nesúhlasil s argumentáciou odporcu, že na danú vec je potrebné aplikovať iný právny predpis, teda v tomto prípade Občiansky zákonník. Poukázal na to, že si uplatňuje v

konaní nárok vyplývajúci zo zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere zo dňa 29.09.2006 uzatvorenej medzi právny predchodcom navrhovateľa Prvou stavebnou sporiteľňou a.s. ako veriteľom a H. P. ako dlžníčkou a odporcom ako ručiteľom, ktorý dňa 29.09.2006 urobil písomné ručiteľské vyhlásenie v zmysle ktorého vzal na seba povinnosť uspokojiť pohľadávku veriteľa ak ju neuspokojí dlžník. Úverová zmluva patrí podľa ust. § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka medzi tzv. absolútne obchody, preto aj vzťah z nej vyplývajúci je vzťahom obchodnoprávnym a nie je dôvod na aplikáciu Občianskeho zákonníka. Úpravu premlčania nepovažoval za zákonnú úpravu smerujúcu k ochrane spotrebiteľa pretože táto nie je obsiahnutá v ust. o spotrebiteľských zmluvách a ani v ustanoveniach upravujúcich právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ. Podľa jeho názoru súd prvého stupňa správne právne posúdil uplatnené nároky z hľadiska vznesenej námietky premlčania podľa ust. Obchodného zákonníka a z dôvodu, že dospel k záveru o jej neúčinnosti, odporcu na zaplatenie uplatneného nároku zaviazal. Poukázal tiež na ust. § 402 a § 310 Obchodného zákonníka vychádzajúc z ktorých, sa právo veriteľa voči ručiteľovi nepremičí pred premlčaním práva voči dlžníkovi. Na podporu svojho názoru poukázal na rozhodnutia iných odvolacích súdov a tiež NS ČR.

Krajský súd prejednal vec podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. v rozsahu odporcom podaného odvolania bez nariadenia ústneho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je potrebné za použitia § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. zrušiť a za použitia ods. 2 citovaného ustanovenia vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Rozsudok alebo uznesenie, ktorým sa končí konanie vo veci samej, možno v zmysle ust. § 205 ods. 2 O.s.p. odôvodniť len okolnosťami uvedenými pod písm. a) až f) citovaného zákonného ustanovenia.

Odporca vo svojom odvolaní uplatňuje dôvody na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. d), a f) O.s.p. spočívajúce v tom, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia veci, čo vidí v nesprávnej aplikácii Obchodného zákonníka na danú vec.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) je daný podľa súdnej praxe v prípade mylnej aplikácie a výkladu právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť.

Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru o opodstatnenosti uplatneného citovaného odvolacieho dôvodu.

Navrhovateľ v priebehu prvostupňového, ako aj odvolacieho konania zotrval na tom, že vzťah medzi účastníkmi je vzťahom obchodno-právnym, a preto sa naň majú primerane vzťahovať ustanovenia Obchodného zákonníka, a to nielen vo vzťahu k všeobecnej úprave premlčania, ktorú podľa jeho názoru správne na danú vec aplikoval súd prvého stupňa, ale aj ust. § 310 Obchodného zákonníka, ktoré podľa jeho názoru je tzv. špeciálnou úpravou k všeobecnej úprave premlčania, v zmysle ktorého, ak nedošlo k premlčaniu práva voči dlžníkovi, nemôže sa ani jeho ručiteľ úspešne brániť námietkou premlčania. Odporca správnosť tohto záveru, s ktorým sa pri rozhodovaní stotožnil súd prvého stupňa odvolaním napadol, žiadajú aplikáciu Občianskeho zákonníka.

Odvolací súd ani v najmenšom nespochybňuje tvrdenia navrhovateľa, ako aj záver súdu prvého stupňa, že úver je tzv. absolútnym obchodom a že naň dopadá tretia časť Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov úverovej zmluvy. Súčasne však z obsahu spisového materiálu vyplýva, že zmluvný vzťah vznikol za účinnosti zákona č. 634/92 Zb. o ochrane spotrebiteľa. Na účely tohto zákona, vychádzajúc z ust. § 2 ods. 1 tohto zákona v znení ku dňu uzavretia zmluvy, sa spotrebiteľom rozumela fyzická osoba, ktorá nakupuje výrobky, alebo používa služby pre priamu osobnú spotrebu fyzických osôb. Za zmluvu typovú sa v zmysle tohto zákona považuje zmluva, ktorá sa má uzavrieť vo

viacerých prípadoch, ak je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. V preskúmvanej veci je nepochybné, že predmetná zmluva je zmluvou typovou a že dlžník ňou nepoužil predmet plnenia na podnikanie, pričom súčasne pôvodný veriteľ je podnikateľom a predmet konania sa jednoznačne týka jeho podnikateľskej činnosti. Povaha predmetnej právnej veci ako spotrebiteľskej, sa nemohla zmeniť v dôsledku postúpenia pohľadávky. Súdna prax považuje spotrebiteľské zmluvy vzhľadom na vzťah medzi podnikateľom a nepodnikateľom a so zreteľom na nepodnikateľský účel zmluvy, za typické občianskoprávne vzťahy. Je to vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu, teda typický občianskoprávny vzťah.

Úverovanie spotrebiteľov patrí medzi najfrekvencovanejšie občianskoprávne vzťahy, a preto je plne súladné s princípmi ochrany spotrebiteľa, aby v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva, dôvodne bola aplikovaná právna úprava o občianskych právach, teda Občiansky zákonník a nie právo podnikateľské upravené v Obchodnom zákonníku (rozsudok NS SR vo veci sp. zn. 5 MCdo 20/2009). Vychádzajúc aj z judikatúry súdneho dvora, je spotrebiteľ pri uzatvorení zmluvy v nevýhodnejšom postavení a to jednak z dôvodu sťaženej vyjednávacej pozície, ako aj z dôvodu informovanosti. Uvedené závery a názory akceptoval aj Ústavný súd SR vo svojom uznesení zo dňa 19. júna 2013, č. k. I. ÚS 402/2013-10. V súlade so zásadou, že pokiaľ súd rieši právnu otázku tú istú, alebo analogickú, ktorá už bola právoplatne vyriešená, je v súlade s princípom právnej istoty v zmysle čl. 1 ods. 1 Ústavy SR pri rozhodovaní súdov nižších stupňov takéto rozhodnutie rešpektovať.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného, pokiaľ teda súd prvého stupňa v danej veci právny vzťah medzi veriteľom a odporcom ako ručiteľom posudzoval aplikujúc príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka, vychádzajúc z ktorých zaviazal odporcu na plnenie, nerozhodol z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a s tým súvisiaceho nedostatočne zisteného skutkového stavu správne, z ktorého dôvodu odvolací súd vychádzajúc z ust. § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa za použ. ods. 2 cit. ustanovenia na ďalšie konanie.

Po vrátení veci bude úlohou súdu prvého stupňa vec prejednať takým procesným postupom, aby účastníkom konania bola poskytnutá možnosť realizovať Ústavou SR a Občianskym súdnym poriadkom zaručené procesné práva, zaoberať sa aj prípadnými námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi navrhovateľa a odporcu, posúdiť tak ručiteľský záväzok odporcu, odstúpenie od zmluvy a z neho vyplývajúcich nárokov, ako aj účinky vznesenej námietky premlčania uplatneného nároku z hľadiska správneho právneho predpisu, teda príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka a vo veci následne opätovne rozhodnúť.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Právnym názorom odvolacieho súdu je súd prvého stupňa viazaný (§ 226 O.s.p.).

Toto rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.